

Az egész világon milliók olvassák és igyekeznek tettekre váltani azt a magyarázatot, amit Chiara Lubich, a Fokoláre Mozgalom alapítója havonta a Szentírás egy-egy mondatához fűzött, s amely széles körben hatással van egyének és közösségek életére.

„Ha azokat szeretitek, akik szeretnek titeket, mi a jutalmatok? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik.” (Lk 6,32)

Erre a hónapra az Élet Igéjét Lukács evangéliumából választottuk. Ez Jézus egyik mély értelmű kijelentése, melyet a Máté evangéliumban leírt hegyi beszédhez lehetne hasonlítani. Ebben a részben – ahogy tudjuk – Jézus leírja, hogy mit kíván tőlünk Isten országa, s jellemzi azokat is, akik ehhez az országhoz tartoznak: ők arra törekednek, hogy a mennyei Atyát utánozzák.

Ebben a szentírási szakaszban Jézus arra hívja meg tanítványait, hogy a mennyei Atya szeretetével szeressenek. Ha gyermekei akarunk lenni, akkor úgy kell szeretnünk felebarátainkat, ahogyan Ő.

„Ha azokat szeretitek, akik szeretnek titeket, mi a jutalmatok? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik.”

Az egyik vonás, mely leginkább jellemzi az Atyaisten szeretetét: az abszolút ingyenesség. Szeretete egész más, mint a világ szeretete. Amíg ez utóbbi a kölcsönösségre és a szimpátiára épül (azokat szeretjük, akik minket szeretnek vagy szimpatikusak nekünk), addig a mennyei Atya szeretete teljesen érdek nélküli; függetlenül attól, hogy fogják-e viszonzni, teljesen odaajándékozta magát teremtményeinek. Olyan természetű szeretet ez, mely kezdeményez, mely mindent odaad, amije van. Ebből következik, hogy épít és átalakít. A mennyei Atya nem azért szeret bennünket, mert jók vagyunk, mert olyan szép a lelkünk, hogy kiérdemeljük figyelmét és szeretetét. Éppen ellenkezőleg: szeret minket, s ezáltal létrehozza bennünk a jóságot, a kegyelemből fakadó lelki szépséget, barátaivá, fiaivá tesz minket.

„Ha azokat szeretitek, akik szeretnek titeket, mi a jutalmatok? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik.”

Az Atyaisten szeretetének másik jellemző vonása az egyetemesség. Mindenkit szeret, megkülönböztetés nélkül. Szeretete határtalan, minden mértéket felülmúl.

Egyébként Isten szeretetét nem is nevezhetnénk ingyenesnek és teremtő erejűnek, ha nem éppen azok felé fordulna, akik valamiben hiányt szenvednek, ha nem akarna betölteni minden űrt.

Ezért szereti tehát a mennyei Atya azokat a gyermekeit is, akik hálátlanok, távol vannak tőle, vagy láznak ellene, sőt ők azok, akikhez leginkább vonzódik.

„Ha azokat szeretitek, akik szeretnek titeket, mi a jutalmatok? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik.”

Hogyan fogjuk tehát élni az e havi igét?

Úgy, hogy a mennyei Atya igazi gyermekeként élünk és utánozzuk szeretetének főleg azt a két jellemző vonását, melyről az imént beszéltünk: az ingyenességet és az egyetemességet. Arra fogunk tehát törekedni, hogy elsőként, nagylelkűen, együttérzéssel szeressünk, hogy szeretetünk nyitott legyen mindenki iránt, de főleg azok iránt, akiknek a környezetünkben tartalmatlan, üres az életük. Olyan szeretetre kell törekednünk, mely nem az eredményességet nézi. Azáltal, hogy másokat is részesítünk a Tőle kapott természetes és kegyelmi ajándékokban, azon fáradozunk majd, hogy Isten nagylelkűségének eszközeivé váljunk. Ha hagyjuk, hogy Jézusnak ez az igéje vezessen minket, akkor új szemmel és új szívvel fogunk tekinteni minden felebarátunkra, akivel kapcsolatba kerülünk, és a hétköznapi élet adta helyzetekre is. S bárhol legyünk (a családban, az iskolában, a munkahelyünkön, a kórházban stb.), arra érzünk majd ösztönzést, hogy a szeretetet, azt az isteni szeretetet terjesszük mindenütt, melyet Jézus hozott a földre. Egyedül ez a szeretet képes arra, hogy megváltoztassa a világot.

Chiara Lubich

/forrás: Magyar Kurír/